

## Проповед на Неделя Втора на Великия пост – на свети Григорий Палама

Братя и сестри,

В днешното литургийно евангелско четиво свети евангелист Марк разказва за изцелението на един тежко болен – разслабен, ще рече парализиран човек.

Като имат велика вяра, неговите близки разкриват покрива на къщата, където Господ Иисус Христос проповядва – разкриват покрива, за да спуснат болния с носилка в нозете на Христа. Това те правят в желанието си да доведат парализирания до Спасителя Христос, защото има голямо множество народ, дошли да слушат Словото и да се лекуват.

И евангелист Марк казва, че Господ, виждайки вярата им, изцелява болния. Изцелява го първо душевно, като му прощава греховете, изцелява сетне и болното му тяло, като излекуваният клетник дори може вече да вдигне и да носи сам болничния си одър.

Вярата на близките, вярата на тези, които разкриват покрива на къщата, за да спасят своя обичан болник – ето тази вяра е пример за всички нас. Тази вяра е не просто трогателна, тази вяра е спасителна, защото поради вярата на близките Господ пристъпва към изцеление.

Такава настойчива, неуязвима за съмнение пламенна вяра трябва да имаме всички ние.

Вяра е жива представа за онова, за което се надяваме и разкриване на онова, което не се вижда – казва свети апостол Павел.

Тази вяра ни е нужна, за да изпросим спасение – за себе си и за нашите близки. И както близките на разслабения, които го обичат и очакват изцелението, не се боят да сторят нещо изключително – да разрушат покрива, да си направят труд, да постъпят не според общоприетото, за да достигнат до Господ, така и ние трябва да положим труд и да сторим немислимото за спасение на нашата парализирана от грехове душа.

Нашето усилие е борбата със собствените страсти и похоти, борба със скритите ни недъзи, с нашите немощи, с нашата топлохладност във вярата.

Идваме на Църква, причастяваме се 4 пъти годишно и мислим, че сме уредили отношенията си с Бога и небесния свят. Често дори изобщо не съзираме вътрешните си греховни язви и оставаме горди, себелюбиви, съдници на чужди грехове, бързи на гняв, бавни на милост и прошка, еснафи, празнословещи под упойката на мнението за нашата мнима праведност.

Не знаем и не искаме да знаем, че Бог изисква да го възлюбим с цялото си сърце и всичкия си разум. Бог изисква да водим децата си на Свето Причастие. Бог изисква да не допускаме и да бягаме от всяка сквернота. Да

помним, че всяко гадаене, ходене на баячки, леене на куршум, занимания с йога, източни бойни изкуства, астрология, прераждане, лечителски практики със съмнителен характер – всичко, което света приема за нещо ежедневно и нормално, всичко това ни отдалечава от Христа, осквернява ни и трябва да принасяме покаяние за това, че сме Христови само на думи.

Да имаме искрена и пламенна молитва, съкрушение за греховете си, да изповядваме вярата така, както апостолите я завещаха на Църквата, и преди всичко да съзнаваме своите немощи, като знаем, че поради вярата ни Господ ще приеме покаянието ни. Защото знаем от псалмопевеца Давид, който сам принесе Богу велико покаяние, че „блажен е оня, комуто беззаконията са простени и чийто грехове са покрити.“ Дано всеки от нас да достигне това блаженство – блаженството на истинското покаяние.

В днешната 2-ра Неделя на Великия пост, Църквата възпоменава свети Григорий Палама – поборник за православната вяра и велик светител, оставил ни богомъдри слова, сам той превърнал се във вдъхновяващ пример за това, как се устоява православната вяра, как се устоява Христовата истина.

По неговите свети молитви и най-вече по застъпничеството на Майката Божия, Бог да ни вразумява и спасява. Амин!

2018 г.